

PŘÍBĚH

PAVOK A MOUCHA

Kdysi dávno byli pavouk a moucha přátelé.

Bydleli blízko sebe a pravidelně se navštěvovali. Pavouk zval mouchu na oběd a moucha zase zvala pavouka a tak to chodilo dlouhá léta.

Byli přáteli. Byli přáteli. Byli přáteli.

Až jednou přišlo strašné sucho. Nebylo jídlo. Nebylo dost jídla. Bylo sucho a všichni měli hlad. Nikdo neměl jídlo a moucha zhubla, až ji skoro nebylo vidět. Moucha zhubla, ale pavouk ne. Pavouk tloustl, ale moucha hubla.

Byla hubená, až ji skoro nebylo vidět.

Byla hubená, až ji skoro nebylo vidět.

Byla hubená, až ji pavouk neviděl.

Neviděl ji, jak ho sledovala, když šel do lesa. Neviděl ji, jak ho sledovala, když vyhrabával sladké brambory. Neviděl ji, jak ho sledovala, když si je odnášel domů.

A pavouk je přinesl domů a vařil je v kotli.

Vařil je v kotli. Vařil je v kotli a moucha zaklepala na dveře.

Pavouk sedí u hrnce plného sladkých brambor a moucha stojí ve dveřích. Musí ji pozvat na večeři, vždyť měl jídlo a ona přišla. Musí ji pozvat na večeři, vždyť měl jídlo a byli přátelé.

Pavouk se ale nechce o jídlo dělit. Jak to má udělat? Co má dělat, aby se nemusel dělit o jídlo? Má nápad. Je přece hostitel a musí nejdříve sám ochutnat, než dá svému hostu. Tak si to odjakživa žádá zdvořilost.

Říká mouše: „Posad' se sem, doprostřed, na čestné místo a já ti vyberu ty nejlepší sladké brambory.“ A sám si sedá zády ke dveřím chýše.

pohádka

Ochutná první brambor: „Je shnilý,“ a hodí ho přes rameno ven.

Ochutná druhý brambor: „Je shnilý,“ a hodí ho přes rameno ven.

Ochutná třetí brambor: „Je shnilý,“ a hodí ho přes rameno ven.

A vyhází takhle všechny sladké brambory.

Chtěl si je později, až moucha odejde, znovu sesbírat, umýt a ohřát a pak je všechny sníst.

A venku zatím začíná pršet. Venku prší a dělá se bláto a moucha má hlad a rozumí pavoukovi. Ví, že jí pavouk jídlo nepřeje a nechce se s ní dělit.

Moucha má zlost. Moucha má zlost.

Moucha má zlost a má hlad.

Vyjde ven před chýši a dívá se na sladké brambory ležící v blátě.

Dívá se na první brambor: „Je shnilý,“ říká a rozšlápne ho.

Dívá se na druhý brambor: „Je shnilý,“ říká a rozšlápne ho.

Dívá se na třetí brambor: „Je shnilý,“ říká a rozšlápne ho.

„Je shnilý, je shnilý, je shnilý,“ a moucha venku skáče po sladkých bramborech a všechny je rozšlape a zašlape do bláta.

Pavouk zuří. Venku je bláto a on dnes nebude jíst. Venku je bláto a pavouk má hlad. Nechtěl se dělit o sladké brambory a teď nemá nic.

Pavouk zuří. Pavouk zuří a zlobí se na mouchu.

Od té doby jsou pavouk a moucha nepřátelé a pavouk chytá mouchu do sítí.

Chytá ji do svých sítí. Chytá ji do svých sítí, a když ji chytí, hned ji sní.

Poučení:

Děti, děti, děti, Děti dětí mých dětí,

Nebud' te lakomí. Nebud' te lakomí.

Lakomec není šťastný a nemá přátele.

317

SIHÁČEK

říjen 2018

CO SE STALO

Jak to zvládáme

17. 10. — byl první opravdu podzimní den. Děšť, zataženo, ale docela teplo. V době schůzky bylo už po dešti, takže jsme si užili jednu z příjemných chvil venku.

Naše další putování mělo název — Mlžné hory. Čekala nás náročná cesta přes hory. Abychom přiblížili obtížnost putování, pohybovali jsem se zavázanýma očima přidržující se lana. Stoupání symbolizovaly dva žebříky. Putování přes hory ztěžovalo padající kameny, ti, kteří nešli „po laně“, házeli míč ky.

Cesta před Mlžné hory trvala déle než jsme čekali. Nakonec jsme skončili, když už se nedostávaly síly na putování, zůstalo jen u vrhání kamenů.

Uklidili jsem celou trasu a přesunuli se do klubovny. Tady jsme si zkontrolovali „vybavení“ a zařadili malou poznávačku listů stromů. Někteří mají k podstatě zvládnání obecného vzdělání pubertální odpor, takže dobrý výkon v putování přes hory, je opět srážel k průměru.

Před závěrem jsme si ještě rozdali pamětní kartičky za víkendovku »72 hodin«. A někteří se ještě pokusili o získání oddílové ceny, zatím neúspěšně.

24. 10. — bylo chladno. Navíc foukal silný vítr a tak nebylo venku moc příjemně. I přesto jsme venku začali.

Pro dnešní den jsme v pokračování cesty k Osamělé hoře, přečetli ukázkou z knihy, a pustili se do dnešní části pojmenované — Zajati skřety. Skřeti byli velcí, hrubí a neměli rádi trpaslíky. Zajali naše hrdiny a teď je svázané postrkovali do svého hlavního sídla ; -). Spojení do trojic jsme putovali kolem špalků a snažili se co nejrychleji dostat do cíle. Nakonec jsme putovali i jako jednotlivci.

V další části jsme se rozdělili na půl a hráli proti sobě — červení a černí. Když ve čteném příběhu zazněla ta správná barva začala honička, kdo dostihl soupeře před metou, získal bod. Bylo stále chladněji a my se přesunuli se do klubovny.

V klubovně jsme se posadili stolu a ke slovu se měl dostat admirálův papoušek. Měl ale roztržená záda a tak jsme ho vyměnili za Teddyho. Kdo znal „správné slovo“ dotknul se ho. Určili jsme písmeno a potom Milach četl různé druhy — značka aut, hora v Česku, ovoce a tak podobně, ten kdo první našel správné slovo na určené písmeno získal lísteček... To bylo řečí, že Ondřej je starší a ví toho víc. Někdy však přišli s rychlou odpovědí i ti, od kterých se to moc nečekalo.

Čas běžel, do ruk jsme dostali »nové číslo« oddílového časopisu a rozešli se...

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 3. 1. 10. 2018

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

